

MAANMITTARI MUISTELEE

VAHINGOSSA DIPLOMITYÖ ULOS

Olin tulossa assistentin huoneesta lafkan ekakerroksen Bulevardin puoleisesta päästä, kun kaverit seisauttivat minut Pekan huoneen ovella ja tivasivat, enkö lähtisi neljänneksi heidän porukkaansa, kun yksi kaveri puuttuu. Yritin panna asia leikiksi, olinhan vasta kolmannen kurssin ”jätkä” ja diplomityön tekeminen olisi ajankohtaista vasta vuoden päästä.

Mutta kaverit saivat minut yli-puhutuksi. Ajattelin varmaankin sisälle mentäessä, että kyllä Kokkonen palauttaa minut ruotuun, kun kuulee minun opiskeluvaiheeni.

Mutta eipä professori kysellyt mitään opintoihin liittyvää, vaan antoi meille kullekin aiheen ja ison paperikartan sekä kehotti savolaisittain: ”Mänkeehän jyvittämmään, Kantee tulloo tarkistamaan kuhan sovitte ajasta!”

Siinä se oli. Kevättä ilmassa, luentoja ja tenttejä. Ja siinä lomassa pitäisi käydä jyvittämässä. Olikohan ne Vihdin peltoja ja metsiä. Toukokesäkuun vaihteessa olivat vielä maanjako-opin kenttäharjoitukset Porvoon lähellä. Eikä siinä kaikki. Kesäkuun 3. päivänä illansuussa minut vihittiin Anna-Liisan kanssa Johanneksen kirkon sakastissa. Se oli silloin helluntain aatto ja omenapuut olivat täydessä kukassa. Kaikkea sitä ehtiikin tekemään, kun on nuori ja energinen.

Porukkamme matkusti sitten aikanaan toimituspaikalle. Saimme mukavan kortteeritalon, josta käsin tutustuimme toimitusalueeseen ja teimme pitkää päivää työn onnistumiseksi.

Kanteen Lassi, äsken valmistunut maanmittausinsinööri tuli tarkastamaan työtämme. Hänellä oli kovin vähän huomautettavaa. Minun diplomityöni aiheena oli ”vuoden 1936 asutuslain mukainen asutussuunnitelma ja sen edellyttämä lohkominen”. Pieniä lisäviivahteita oli piirirajankäynnit ja vapaaehtoiset tilusvaihdot.

En minä omalle kurssilleni hiiskunut sanaakaan lopputyön ottamisesta. Olisivat pojat varmaan naureskelleet ennenaikaisia tormalujani, olihan kurssilla jäljellä vielä neljännen vuoden luennot, monet ohjelmatyöt sekä lukuisat loppuentit. Ja tuskinpa minä itsekään ajattelin sellaista, että valmistuisin edellisen kurssin mukana, vaikka olinkin kuunnellut monia luentoja heidän kanssaan sekä tenttinyt myös aineita pois.

Joulun jälkeen, siis vuoden 1951 puolella oli jo ryhdyttävä kokoamaan diplomityötä tenttien ja luentojen lomassa. Vaimoni, joka oli Marian sairaalassa työ-

sä, auttoi minua vapaa-aikoinaan puhtaaksikirjoituksessa.

Professori **Pekka Kokkonen** kuoli maksasyöpään vuoden alkupuolella ja **Arvi Wiiala** ryhtyi hoitamaan vt:nä Pekan professuuria. Wiialalle jouduin esittelemään työtäni. Hän vähän ihmetteli kuinka oli ryhtynyt työhön näin aikaisessa vaiheessa, muttei mitään jarruja esittänyt. Riippuisi tekijästä kokonaan, kuinka aika tulee riittämään kaikkeen jäljellä olevaan.

Ja kyllä aika sinä keväänä melko täpärrille menikin. Sanoetaan näin, että eräällä keväisellä viikolla kuuntelin viimeisen kartografian luennon ja seuraavana maanantaina oli samasta aineesta viimeinen loppuentti. Mutta jo saman viikon keskiviikkona oli luovutettava diplomityö opintokollegion arvosteltavaksi. Kaikki meni loppujen lopuksi suunnitelmien mukaisesti ja pojan valmistuminen toukokuussa 1951 oli tosiasia. Vain vajaa neljä vuotta polysteekein koulussa ja kuitenkin en millään tavalla

pinkonut. Kyllä rennostikin joskus elettiin ja killan touhutkin veivät oman aikansa. Olinhan vuorollani mittarikillan isäntä.

Aarne Kärkkäinen

**Aarne Kärkkäinen
on emeritus lääninmaan-
mittausinsinööri
Pohjois-Karjalan läänistä.**

AUTONSA KULLAKIN

Erään kerran seisoskelin silloin hieman yli 10-vuotiaan jälkikasvuni kanssa maanmittaustoimiston paikoitusalueella. Nuoruuden innolla hän ryhtyi kyselemään, kuka työtovereistani omistaa minkäkin auton? Selvitin asiaa parhaan kykyni mukaan, vaikka täysin tyhjentävää vastausta en pystynytkään antamaan.

Hetken tuumailtuaan poika julisti, ettei maanmittausinsinöörin virka todellakaan ole tavoittelemisen arvoinen. Hänen arvionsa mukaan kun minulla oli ylivoimaisesti koko talon huonoin kulkuneuvo, mikä ei ollut likikään samaa luokkaa eräiden muiden ajamien mersujen ja volvojen kanssa. Sittemmin tuo nykyinen nuori mies onkin hankkiutunut elektroniikkateollisuuden palvelukseen.

Vesa Walamies

TUTUSTU TEKNIKAN MUSEOON – ja maanmittausmuseoon

Viikintie 1, 00560 Helsinki

Aukioloajat:

kesäkausi 1.6.–31.8. ti–su klo 11–16

syyskausi 1.9.–31.5. ke–su klo 12–16

Lipunmyynti (09) 72 88 44 28

Toimisto (09) 72 88 440

Pääsymaksut:

Aikuiset 5 e, lapset 1 e, opiskelijat 1,5 e

Tekniikan museoon pääsee busseilla 68, 71 ja 73B Rautatientorilta sekä bussilla 74 Hakaniemestä.